

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnata, **RARINCA MARIANA**, cu domiciliul în Str. Domnească nr. 185, municipiul Galați, județul Galați, CNP (...),
în temeiul art. 426 lit. d) coroborat cu art. 64 alin. 1 lit. f) Cod proc. pen.,
formulez prezenta:

CONTESTATIE ÎN ANULARE

împotriva Deciziei penale nr. 1006/17.08.2015, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul nr. 3302/2/2015, solicitându-vă admiterea contestației în anulare și anularea deciziei atacate cu consecința menținerii deciziei de achitare pronunțată în apel, având în vedere următoarele motive:

PRIMA ILEGALITATE A FOST SAVARSITA DE LIA SAVONEA, PRESEDINTA CURTII DE APEL BUCURESTI, DUPA CUM URMEAZA.

Pe data de 23.06.2015, LIA SAVONEA, presedinta Curtii de Apel Bucuresti, conform adresei din 23.06.2015, nr. 3/9131/C arata ca inainteaza catre Inspectia judiciara dosarele 22674/3/2014 fond, 22674/3/2014 apel si 3302/2/2015 contestatie in anulare.

Prin aceasta LIA SAVONEA, presedinta Curtii de Apel Bucuresti, **SUSTRAGE JUDECARII** la termen 24.06.2015 de catre Completul stabilit initial prin repartizare aleatorie, a admisibilitatii in principiul a contestatiei in anulare **OBSTRUCTIONAND ASTFEL CU REA CREDINTA INFAPTUIREA JUSTITIEI**. Un dosar **nu poate**

pleca din arhiva fara acordul presedintelui completului initial investit prin repartizare aleatorie, caruia i sa repartizat acel dosar.

Art. 92 din Regulamentul de organizare interioara a instantelor spune: **UN DOSAR POATE PARASI ARHIVA UNEI INSTANTE DOAR IN VEDEREA SOLUTIONARII UNOR CAUZE AFLATE PE ROLUL ALTOR INSTANTE SAU PARCHETE.**

Hotararea CSM din 15.11.2012 sectiunea 1, art. 12, alin. 3 spune **DOSARELE SE TRIMIT LA CSM NUMAI SCANATE.**

Motive referitoare la judecătorul Dorel George Matei

1. Judecătorul Dorel George Matei a preschimbat termenul de judecată în mod nelegal fără să existe urgență, a judecat admiterea în principiu a contestației în anulare și a judecat pe fond contestația în anulare sustrăgând dosarul de la completul legal investit, cu încălcarea principiului continuității și a principiului repartizării aleatorii a cauzelor, ceea ce înseamnă că acesta avea părerea preconcepută despre soluția ce trebuia pronunțată în dosar.

2. Judecătorul Dorel George Matei a admis în principiu și pe fond contestația în anulare, deși era vădit inadmisibilă și nefondată ceea ce conduce la concluzia că avea o părere preconcepută despre soluția ce trebuia pronunțată în dosar.

3. Judecătorul Dorel George Matei s-a antepronunțat afirmându-i înainte de proces doamnei judecător Găgescu Risantea că această contestație în anulare trebuie admisă.

Față de împrejurările soluționării contestației în anulare, suspiciunile rezonabile că imparțialitatea judecătorului a fost afectat sunt evidente, orice altă explicație pentru demersurile acestuia fiind lipsită de logică.

Având în vedere dispozițiile legale aplicabile, un judecător imparțial nu ar fi admis o cerere de preschimbare în complet nelegal constituit și nu ar fi luat dosarul de la completul la care se repartizase, pentru ca ulterior să admită în principiu contestația în anulare și să admită pe fond această cale de atac.

Motive referitoare la judecătorul Anamaria Trancă

Judecătorul Anamaria Trancă a judecat pe fond contestația în anulare sustrăgând dosarul de la completul legal investit, cu încălcarea principiului continuității și a principiului repartizării aleatorii a cauzelor, ceea ce înseamnă că aceasta avea părerea preconcepută despre soluția ce trebuia pronunțată în dosar.

Precizăm să acest judecător nu a formulat nicio obiecție privind modul în care a ajuns să soluționeze această cauză, acceptând și validând demersurile celui alt judecător care a sustras dosarul de la completul legal investit prin repartizarea aleatorie a dosarului.

Toate acestea dovedesc că există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului a fost afectată, aspect care reprezintă un motiv de contestație în anulare.

Prezenta contestație în anulare este admisibilă fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege, respectiv decizia atacată este definitivă, este respectat termenul de 10 zile prevăzut de art. 428 Cod proc. pen. și se invocă un motiv enumerat expres de art. 426 Cod proc. pen.

Arătăm că ne întemeiem contestația în anulare și pe dispozițiile art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind imparțialitatea judecătorilor care trebuie să fie atât subiectivă, cât și obiectivă.

I. INCOMPATIBILITATEA CELOR DOI JUDECĂTORI PENTRU CĂ AU FOST LIPSIȚI DE IMPARȚIALITATE, AVÂND SOLUȚIA PRECONCEPUTĂ, ASPECT DOVEDIT DE FAPTUL CĂ PREȘEDINTELE COMPETULUI A PRESCHIMBAT NELEGAL TERMENUL DE JUDECATĂ ȘI A ACCEPTAT SĂ FACĂ PARTE NELEGAL DIN COMPLETUL CARE A DECIS ADMITEREA ÎN PRINCIPIU A CONTESTAȚIEI ÎN ANULARE (CU ÎNCĂLCAREA PRINCIPIILOR CONTINUITĂȚII ȘI REPARTIZĂRII ALEATORII), IAR AMBII JUDECĂTORI AU ACCEPTAT SĂ FACĂ PARTE NELEGAL DIN COMPLETUL CARE A DECIS ADMITEREA CONTESTAȚIEI ÎN ANULARE (CU ÎNCĂLCAREA PRINCIPIILOR CONTINUITĂȚII ȘI REPARTIZĂRII ALEATORII)

I.1. Nelegalitatea preschimbării termenului de judecată la data de 23.07.2015

În primul rând, preschimbarea termenului de judecată nu este justificată, neexistând nicio urgență.

Contestația în anulare nu este calificată de lege ca fiind urgentă.

În cauză (contestația în anulare) nu există arestați sau condamnați deținuți.

Obiectul cauzei și mediatizarea acesteia, invocate în cererea de preschimbare a termenului formulată de parchet, nu justifică o asemenea măsură. Multe cauze mediatizate nu au fost tratate prioritar.

Faptul că nu a existat urgență este demonstrat și de atitudinea ulterioară, atât a parchetului, cât și a completului de judecată. Astfel, la 23.07.2015 a existat urgență maximă, încât în aceeași zi s-a soluționat și admis cererea de preschimbare, s-a stabilit termen pentru judecarea admisibilității în principiu, s-a judecat admisibilitatea în principiu și s-a admis în principiu contestația în anulare. Apoi, urgența a dispărut total, pentru că acel complet de judecată a fixat termenul pentru judecarea contestației în anulare abia pe 17.08.2015, adică după aproape o lună și doar cu două săptămâni mai devreme decât termenul fixat inițial (02.09.2015), fără ca parchetul să mai invoce vreo urgență.

În al doilea rând, preschimbarea termenului a urmărit o fraudă la lege.

În mod expres, "din considerente de celeritate", procurorul care a solicitat preschimbarea termenului a invocat decizia din 14.07.2015 a Curții Constituționale, prin care examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare a fost declarată neconstituțională dacă se face "fără citarea părților". Cum decizia de neconstituționalitate produce efecte erga omnes de la data publicării sale oficiale, invocarea ei expresă pentru a justifica urgența și preschimbarea termenului de judecată semnifică faptul că s-a dorit ca judecata să se facă fără citarea părților, știindu-se că acest lucru este neconstituțional, dar devansându-se la maximum termenul de judecată, astfel încât aceasta să aibă loc înainte de publicare.

În al treilea rând, cererea de preschimbare a termenului de judecată trebuia soluționată de un complet de judecată format din doi judecători, în ședință de judecată (fie ea și în camera de consiliu), și trebuia decisă printr-o încheiere motivată.

Astfel, conform art. 354 C.proc.pen., instanța judecă în complet de judecată.

De asemenea, art. 99 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești arată că se soluționează de completul de judecată care a primit dosarul prin repartizare aleatorie cererea de preschimbare a primului termen de judecată. Sensul textului este de a arăta că, până și înainte de primul termen de judecată, cererile de preschimbare de termen se soluționează potrivit acelei proceduri - adică, sub aspectul care ne interesează, de completul de judecată. A fortiori, după începerea judecății, aceste cereri se soluționează tot de completul de judecată.

Completul de judecată nu-și poate desfășura activitatea decât într-o ședință de judecată (fie ea publică sau în camera de consiliu) și nu poate decide decât printr-o hotărâre judecătorească - în concret, asupra cererii de preschimbare a termenului de judecată printr-o încheiere, care trebuie să fie motivată (art. 370 C.proc.pen.).

Or, cu încălcarea manifestă a acestor dispoziții legislative și regulamentare, cererea de preschimbare a termenului de judecată a fost soluționată de un singur judecător (iar nu de un complet colegial de 2 judecători), nu în ședință de judecată și nu printr-o încheiere, care trebuie și motivată, ci printr-o simplă rezoluție nemotivată pusă de judecător pe cererea de preschimbare (faptul că actul de preschimbare a termenului este o rezoluție a unui singur judecător este dovedit chiar prin conținutul încheierii ulterioare, tot din 23.07.2015, din ședința în care s-a soluționat admisibilitatea în principiu, și unde se reține că preschimbarea de termen s-a făcut prin rezoluție).

În al patrulea rând, la soluționarea cererii de preschimbare s-au încălcat principiul continuității și cel al repartizării aleatorii.

Art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 354 alin. (2) C.proc.pen. stabilesc principiul continuității.

În dezvoltarea acestora, art. 99 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești arată că se soluționează de completul de judecată care a primit dosarul prin repartizare aleatorie cererea de preschimbare a primului termen de judecată. Sensul textului este de a arăta că, până și înainte de primul termen de judecată, cererile de preschimbare de termen se soluționează potrivit acelei proceduri - adică, sub aspectul care ne interesează, de completul de judecată stabilit inițial. A fortiori, după începerea judecării, aceste cereri se soluționează tot de completul de judecată învestit în cauză, iar nu de un alt complet de judecată.

În situații obiectiv justificate, aceleași dispoziții legislative permit excepții de la principiul continuității, dar art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 361 alin. (3) C.proc.pen. impun, în acest caz, respectarea principiului repartizării aleatorii. Chiar în condițiile completelor separate pentru soluționarea cauzelor urgente pe perioada vacanțelor judecătorești (prevăzute de art. 100 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești), repartizarea cauzelor acestor complete se face tot în mod aleatoriu, neexistând nicio excepție de la principiul repartizării aleatorii și, oricum, o asemenea excepție de la un principiu legal neputând fi introdusă la nivel regulamentar.

Dacă nu este posibilă soluționarea cererii de preschimbare de completul învestit cu cauza, atunci ea trebuie atribuită unui alt complet prin repartizare aleatorie.

Or, acest lucru nu s-a întâmplat, cererea de preschimbare fiind soluționată, în ziua în care a fost depusă, de unul dintre judecătorii completului stabilit pentru ziua respectivă, ceea ce violează și principiul continuității, și principiul repartizării aleatorii.

Nu se poate invoca art. 2 pct. VI fraza I și fraza finală din Hotărârea nr. 163 din 05.06.2014 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, conform căreia "Soluționarea cererilor de preschimbare a termenului de judecată se va efectua de către judecătorii desemnați din planificarea de permanență / complete aferent zilei înregistrării cererii. [...] Dispozițiile prezentului paragraf se aplică și în celelalte materii.". Din structura tehnică a hotărârii rezultă că art. 1 se aplică Secțiilor a II-a, a III-a, a IV-a, a V-a, a VI-a și a VII-a, art. 2 (din care face parte pct. VI) se aplică Secției a VIII-a de

contencios administrativ și fiscal, art. 3 se aplică Secției a IV-a, iar art. 4 prevede comunicarea hotărârii secțiilor civile (în sensul de nepenale), deci în niciun caz Secțiilor I penală și a II-a penală (precizarea că textul se aplică și în celelalte materii are în vedere materiile în care judecă Secția a VIII-a). Dispoziția contravine normelor legale și regulamentare privind continuitatea și repartizarea aleatorie, deoarece, dată fiind cunoașterea prealabilă a completelor pe zile în vacanța judecătorească, se poate dirija dosarul la un complet, prin depunerea cererii exact în ziua în care este planificat completul dorit.

În concluzie, neexistând măcar o hotărâre judecătorească (încheiere motivată) de preschimbare a termenului, rezoluția de preschimbare este inexistentă juridic. În subsidiar, în temeiul art. 281 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., fiind vorba de încălcarea dispozițiilor privind compunerea completului de judecată (nu a existat complet de judecată, compunerea nu a respectat principiile continuității și repartizării aleatorii), actul de preschimbare a termenului de judecată este lovit de nulitate absolută.

I.2. Nelegalitatea Încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare

În primul rând, inexistența juridică sau, în subsidiar, nulitatea absolută a actului juridic (rezoluție nemotivată) prin care un singur judecător, și incompetent, a preschimbat termenul de judecată fixat de completul legal investit, face ca, la data de 23.07.2015, să nu se fi desfășurat în mod legal o ședință de judecată în cauză.

Singură dată la care se putea desfășura în mod legal o ședință de judecată în cauză era cea fixată, prin Încheierea din 26.06.2015, de completul legal investit prin repartizare aleatorie, adică 02.09.2015.

În al doilea rând, Încheierea din 23.07.2015 a fost adoptată de un complet care a fost format violând grav normele legale și regulamentare privind continuitatea și repartizarea aleatorie a cauzelor.

Derularea faptelor este următoarea:

- contestația în anulare este atribuită unui complet de judecată, stabilit aleatoriu;
- la primele două termene de judecată (24.06.2015 și 26.06.2015), completul legal investit în mod aleatoriu este împiedicat să judece, întrucât dosarul cauzei lipsește, deși președintele completului de judecată nu a încuviințat nimic privind trimiterea dosarului către vreun terț; la al doilea termen, acest complet fixează următorul termen imediat după vacanța judecătorească, și anume pe 02.09.2015;

- exact în ziua în care parchetul depune cererea de preschimbare de termen (23.07.2015), un singur judecător, care nu face parte din completul investit în mod aleatoriu, dispune preschimbarea termenului de judecată în aceeași zi;

- în aceeași zi, 23.07.2015, completul din lista stabilită pentru perioada vacanței judecătorești (iar nu completul inițial investit în mod aleatoriu și nici un alt complet investit în mod aleatoriu) judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, dar fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, admite în principiu contestația în anulare și fixează termen pentru judecarea contestației în anulare pe 17.08.2015;

- termenul din 17.08.2015, la care se va judeca pe fond contestația în anulare, este stabilit complet arbitrar, nefiind o dată la care completul care a soluționat admisibilitatea în principiu să aibă programată ședință de judecată, și aceasta numai în vederea compunerii completului cu anumiți judecători, conform planificării pentru vacanța judecătorească, planificare cunoscută.

Prin aceste manopere succesive, dosarul contestației în anulare a fost pur și simplu sustras competenței completului investit inițial în mod aleatoriu, de judecători care nu erau competenți și care nu au fost desemnați în mod aleatoriu, care au decis complet ilegal și arbitrar preschimbarea termenului (fixat de completul legal investit),

admisibilitatea în principiu și termenul judecării fondului contestației în anulare, tot de un complet nefixat aleatoriu.

Fiind cunoscută din timp planificarea judecătorilor pe fiecare zi a vacanței judecătorești, s-a ajuns astfel, prin introducerea cererii de preschimbare într-o anumită zi, prin admiterea ei nelegală și prin fixarea arbitrară a termenului de judecată într-o zi anume, ca fondul contestației în anulare să urmeze a fi soluționat de doi judecători cunoscuți dinainte, care nu au fost desemnați aleatoriu.

Chiar dacă s-ar presupune că ar fi legal și aplicabil pct. VI din art. 2 al Hotărârii nr. 163 din 05.06.2014 al Colegiului de conducere al Curții de Apel București, el tot a fost încălcat, deoarece fraza a II-a precizează: "În cazul admiterii cererii de preschimbare, se vor stabili termene de judecată pe rolul completelor învestite cu soluționarea cauzelor, urmând a se aprecia dacă în situația respectivelor cauze se impune fixarea unui termen în perioada vacanței judecătorești." Altfel spus, admiterea cererii de preschimbare oricum nu trebuia să ducă la schimbarea completului inițial investit legal și aleatoriu, ci cauza trebuia judecată în continuare de acel complet, dar la un termen preschimbat față de termenul inițial; acest termen poate fi fixat chiar pe perioada vacanței judecătorești, dar fără ca acest lucru să permită schimbarea completului investit inițial.

În al treilea rând, încheierea de admitere în principiu a fost adoptată prin fraudă la lege.

Atât cei doi membri ai completului de judecată, cât și procurorul de ședință cunoșteau existența deciziei Curții Constituționale prin care dispoziția legislativă stabilind judecarea fără citarea părților a admisibilității în principiu a contestației în anulare a fost declarată neconstituțională. Nu numai că pe site-ul oficial al Curții Constituționale a fost postat, chiar din 14.07.2015, un comunicat de presă în acest sens, dar cererea de preschimbare a termenului, aflată la dosar, indica expres adoptarea acestei decizii.

A judeca, în calitate de judecător, sau a participa la judecată, în calitate de procuror, într-un mod neconstituțional, știind că textul legislativ este deja declarat

neconstituțional, pe simplul subterfugiu că decizia de neconstituționalitate nu a fost încă publicată (în condițiile în care exact pe acest motiv s-a devansat termenul de judecată, iar motivul de neconstituționalitate era evident, Constituția putând fi extrem de ușor respectată prin simpla citare a părților), constituie o gravă fraudă la lege, nescuzabilă pentru magistrați.

În concluzie, în temeiul art. 281 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., fiind vorba de încălcarea dispozițiilor privind compunerea completului de judecată (compunerea nu a respectat principiile continuității și repartizării aleatorii, violându-se grav art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 354 alin. (2) și art. 361 alin. (3) C.proc.pen.), Încheierea din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare este lovită de nulitate absolută.

I.3. Nulitatea ședinței de judecată de la termenul din 17.08.2015 și, pe cale de consecință, a deciziei adoptate la acea dată de admitere a contestației în anulare

Ședința de judecată din data de 17.08.2015 s-a desfășurat cu violarea manifestă a art. 354 alin. (2) și art. 361 alin. (3) C.proc.pen., respectiv a art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care consacră principiile continuității și repartizării aleatorii, adică de un complet nelegal compus, ceea ce atrage sancțiunea nulității absolute prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. a) C.proc.pen.

Conform art. 99 lit. o) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, nerespectarea în mod grav sau repetat a dispozițiilor privind atribuirea aleatorie a cauzelor constituie abatere disciplinară pentru judecători.

Prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 16J din 27.10.2010, menținută prin respingerea recursului prin Decizia (irevocabilă) nr. 57 din 14.03.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, Dosar

nr. 799/1/2011 (ambele accesibile pe site-ul oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro), a fost sancționat disciplinar, pentru nerespectarea normelor referitoare la repartizarea aleatorie a dosarelor, un judecător care a preschimbat termenul de judecată, și-a atribuit completului său (altul decât cel învestit inițial în mod aleatoriu) dosarul și a soluționat cauza, reținându-se că nu poate fi vorba de o simplă neglijență, ci de intenție.

II. INCOMPATIBILITATEA CELOR DOI JUDECĂTORI PENTRU CĂ AU FOST LIPSIȚI DE IMPARȚIALITATE, AVÂND SOLUȚIA PRECONCEPUTĂ, ASPECT DOVEDIT DE FAPTUL CĂ PREȘEDINTELE COMPETULUI A DECIS ADMITEREA ÎN PRINCIPIU A CONTESTAȚIEI ÎN ANULARE, IAR AMBII JUDECĂTORI AU DECIS ADMITEREA CONTESTAȚIEI ÎN ANULARE, DEȘI ACEASTA ERA MANIFEST INADMISIBILĂ, NEFONDATĂ ȘI ABUZIVĂ

II.1. Inadmisibilitatea contestației în anulare a DNA ca urmare a neformulării unei cereri de recuzare în timpul judecării apelului

Din interpretarea sistematică și cu bună-credință a art. 432 alin. (1) combinat cu art. 426 lit. d) teza a II-a, cu art. 67 alin. (1) teza finală și cu art. 68 alin. (5) teza finală C.proc.pen. rezultă inadmisibilitatea contestației în anulare.

Astfel, contestația în anulare este o cale extraordinară de atac, ceea ce înseamnă că motivele ei sunt excepționale, ea putând fi formulată numai în măsura în care procedurile ordinare nu au putut fi utilizate. Calea extraordinară de atac a contestației în anulare întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului are caracter subsidiar față de cererea de recuzare.

Or, în cazul contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului, ea poate fi formulată numai dacă partea sau procurorul care susține incompatibilitatea nu a putut invoca acest lucru anterior.

Spre exemplu, dacă partea sau procurorul știa sau putea să știe că există un caz de incompatibilitate a judecătorului de la prima instanță și nu invocă acest lucru (deși putea să o facă) prin declararea apelului, iar hotărârea primei instanțe (adoptată de un judecător pretins incompatibil) devine definitivă fie prin neapelare, fie prin respingerea apelului, împotriva ei nu se poate formula contestație în anulare, în care să se invoce, pentru prima dată, incompatibilitatea judecătorului, deși pretinsul motiv de incompatibilitate fusese cunoscut anterior, dar nu se utilizase calea ordinară de atac a apelului. Altfel spus, în acest caz contestația în anulare este inadmisibilă.

Similar, dacă este vorba de pretinsa incompatibilitate a unui judecător care soluționează cauza în apel, în măsura în care partea sau procurorul cunoaște sau putea să cunoască pretinsul motiv de incompatibilitate în timpul judecării apelului, acesta avea obligația să formuleze, de îndată, cerere de recuzare, potrivit art. 67 alin. (1) teza finală C.proc.pen. Invocarea motivului de incompatibilitate direct în calea extraordinară de atac a contestației în anulare este subsidiară, numai în cazul în care partea sau procurorul nu a cunoscut și nici nu avea cum să cunoască respectivul caz de pretinsă incompatibilitate înainte de finalizarea judecării apelului.

Caracterul subsidiar al căii extraordinare de atac a contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului față de cererea de recuzare face ca, în cazul în care partea sau procurorul cunoștea sau putea să cunoască pretinsul motiv de incompatibilitate în timpul judecării apelului, dar nu a formulat cerere de recuzare, contestația în anulare întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului, cunoscută sau posibil de cunoscut anterior de parte sau de judecător, să fie inadmisibilă.

Dacă partea sau procurorul cunoștea, în timpul judecării apelului, un pretins motiv de incompatibilitate, avea obligația, potrivit art. 67 alin. (1) C.proc.pen., să formuleze cerere de recuzare de îndată ce a aflat de existența cazului de incompatibilitate.

Formularea unei cereri de recuzare tardivă semnifică o atitudine de rea-credință, adică de exercitare cu rea-credință a drepturilor procesuale, sancționată cu inadmisibilitatea cererii de recuzare.

Cum contestația în anulare întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului are caracter subsidiar față de cererea de recuzare, neinvocarea pretinsului motiv de incompatibilitate de îndată ce partea sau procurorul a aflat sau putea să afle de existența lui atrage, a fortiori față de incompatibilitatea cererii de recuzare, și incompatibilitatea contestației în anulare bazate pe acest motiv de pretinsă incompatibilitate a judecătorului.

Partea sau procurorul nu poate adopta o poziție de rea-credință: cunoaște pretinsul motiv de incompatibilitate, nu formulează cerere de recuzare, așteaptă adoptarea deciziei definitive de apel, iar, dacă aceasta nu îi este favorabilă, formulează contestație în anulare. Un astfel de comportament reprezintă un clar abuz de drept procesual, sancționat cu inadmisibilitatea contestației în anulare.

În concret, parchetul invocă două motive privind pretinsa incompatibilitate a judecătorului care a prezidat completul de apel, în sensul pretensei sale lipse de imparțialitate:

- măsurile dispuse de completul de judecată în ședința publică de judecată din data de 22.04.2015;
- răspunsurile date de judecătorul considerat incompatibil, în data de 16.05.2013, la interviul susținut în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea promovării la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Primul motiv era cunoscut încă din data de 22.04.2015, măsurile considerate dovada lipsei de imparțialitate fiind dispuse în ședința publică de judecată, desfășurată cu participarea procurorului.

Dacă aceste măsuri sunt apreciate de parchet, în contestația în anulare, ca o dovadă a lipsei de imparțialitate, atunci procurorul de ședință trebuia, chiar în ședința publică de judecată, să formuleze cerere de recuzare.

Cum procurorul de ședință, de îndată ce a luat cunoștință, prin însuși faptul prezenței sale fizice și intelectuale în sala de judecată, de măsurile dispuse public de complet, nu a formulat cerere de recuzare, înseamnă că o contestație în anulare, formulată deci după adoptarea deciziei de apel, reprezintă un grav abuz de drept procesual al parchetului și duce la vădita inadmisibilitate a contestației în anulare.

Situația este similară pentru cel de-al doilea motiv privind pretinsa incompatibilitate a judecătorului.

Interviul în fața Consiliului Superior al Magistraturii a avut caracter public, el este înregistrat și arhivat pe site-ul oficial al Consiliului Superior al Magistraturii (www.csm1909.ro) și s-a desfășurat cu aproape 2 ani înainte de judecarea apelului în cadrul căruia se pretinde că judecătorul nu a fost imparțial.

Parchetul avea deci posibilitatea să cunoască acest pretins motiv de incompatibilitate chiar înainte de primul termen de judecare a apelului, așa încât putea formula o cerere de recuzare înainte de sau la primul termen de judecare a apelului. Întrucât nu a făcut-o, devin inadmisibile și sunt expresia unui manifest abuz de drept procesual, atât o eventuală cerere de recuzare tardivă, cât și, a fortiori, o contestație în anulare (extraordinară și pur subsidiară) pe acest motiv.

Mai mult, din chiar înscrisurile depuse de parchet și atașate contestației în anulare, rezultă că parchetul cunoștea conținutul interviului de la Consiliul Superior al Magistraturii înainte ca acesta să îi comunice stenograma sau înregistrarea audio-video a interviului din data de 16.05.2013.

Astfel, prin cererea din 26.05.2015, procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție solicită președintelui Consiliului Superior al Magistraturii să îi comunice stenograma sau înregistrarea audio-video (ca mijloc de probă privind pretinsa lipsă de imparțialitate), menționând expres "fiindu-ne necesară în cadrul căii de atac formulată"

(corect ar fi fost "formulate", DNA fiind obligată de art. 13 din Constituție să respecte limba română, ca limbă oficială a statului român).

Altfel spus, la data când solicita mijlocul de probă, parchetul formulase deja (fără să o depună încă) contestația în anulare. Cum nu se poate prezuma că parchetul formulează o cale de atac fără să cunoască deja motivele la momentul redactării acesteia, înseamnă că mijlocul de probă a fost solicitat doar pentru a avea un caracter oficial, dar el era cunoscut anterior de parchet.

În concluzie, caracterul public al interviului de la Consiliul Superior al Magistraturii (înregistrarea audio-video fiind disponibilă oricând pe site-ul oficial al acestuia), desfășurat în urmă cu aproape 2 ani și cunoscut în concret de parchet, precum și luarea măsurilor criticate de parchet, de completul de judecată, în ședință publică și cu participarea procurorului, în absența oricărei cereri de recuzare formulate de procurorul de ședință (care avea atât posibilitatea, cât și obligația să formuleze cerere de recuzare dacă aprecia că un judecător este lipsit de imparțialitate), fac ca această contestație în anulare, întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului, să fie complet abuzivă și să fie inadmisibilă.

II.2. Inadmisibilitatea contestației în anulare a DNA ca urmare a criticii pe fond a soluțiilor definitive din apel

Deși este concepută formal ca o critică privind lipsa de imparțialitate a judecătorului, în realitate contestația în anulare critică măsurile luate de completul de judecată pe parcursul judecării apelului și, prin aceasta, chiar decizia de apel.

Or, decizia de apel are caracter definitiv, bucurându-se de putere de lucru judecat.

Căile de atac (recursul în casație, contestația în anulare, revizuirea) împotriva acestei decizii definitive de apel au caracter extraordinar, putând fi exercitate numai pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege.

Orice alt motiv al unei căi extraordinare de atac, cum este contestația în anulare, neprevăzut de lege, duce la inadmisibilitatea ei.

Dacă, sub masca formală a unui motiv de contestație în anulare (pretinsa incompatibilitate a judecătorului), se critică în realitate măsurile dispuse de completul de judecată și, implicit, decizia din apel, aceasta înseamnă în substanță un apel deghezizat, iar nu o contestație în anulare, deci o violare a principiului autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

II.3. Inadmisibilitatea contestației în anulare a DNA ca urmare a caracterului ei vădit abuziv

În primul rând, așa cum s-a demonstrat supra, contestația în anulare este abuzivă, în condițiile în care procurorul de ședință, cunoscând posibilul motiv de lipsă de imparțialitate, nu a formulat cerere de recuzare în ședința publică de judecată, deși avea posibilitatea, dreptul și obligația să o facă.

Utilizarea căii extraordinare și subsidiare a contestației în anulare, după ce a așteptat soluția din apel, este expresia unui manifest abuz de drept procesual și a releicredințe.

În al doilea rând, deși nu este formulat în terminis ca motiv de incompatibilitate, contestația în anulare susține în realitate lipsa de imparțialitate a judecătorului față de persoana vătămată Doina Livia STANCIU, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, atât la data interviului din 16.05.2013, cât și în perioada judecării și soluționării apelului.

Astfel, în contestația în anulare se insistă pe:

- "Astfel, la data de 16.05.2013, judecătorul Risantea Găgescu s-a prezentat la proba interviului ce a avut loc în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, între membrii Plenului fiind, în calitate de membru de drept, intimata persoană vătămată Stanciu Livia." (cuvintele fiind îngroșate chiar în cuprinsul contestației în anulare);

- "Referindu-ne la cauză, această garanție nu a fost asigurată și sub acest aspect este relevant de subliniat că intimata persoană vătămată Stanciu Livia a avut în cadrul interviului un dialog direct cu judecătoarea Găgescu Risantea tocmai pe tema unor soluții posibile în raport cu situații ipotetice [...].";

- "Convingerea personală [a] judecătorului Risantea Găgescu, în raport cu intimata persoană vătămată Stanciu Livia, a fost marcată de ideea preconcepută a existenței unei erori judiciare [...].".

În mod nedemn și contrar adevărului, contestația în anulare lasă să se înțeleagă părtinirea judecătorului, în judecarea apelului, față de intimata persoană vătămată din cauză, ca urmare a nepromovării interviului susținut în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, din care intimata persoană vătămată a făcut parte. Altfel și mai direct spus, în mod josnic și complet neadevărat, contestația în anulare lasă să se înțeleagă că judecătorul ar fi dat soluția în apel în baza resentimentelor personale față de intimata parte vătămată.

Faptul că acest lucru se înțelege din contestația în anulare formulată de parchet este dovedit de numeroasele articole, interviuri și dezbateri din presă, în care contestația în anulare formulată de Direcția Națională Anticorupție a fost interpretată exact în acest sens. Pozițiile exprimate de și în mass media sunt foarte numeroase și sunt de notorietate.

În al treilea rând, caracterul abuziv și discreționar al contestației în anulare este dovedit de caracterul ei complet singular.

Instanța care soluționează contestația în anulare trebuie să verifice, în ultimii 5 ani, câte contestații în anulare pe motivul incompatibilității unui judecător a formulat Direcția Națională Anticorupție.

În al patrulea rând, caracterul abuziv al contestației în anulare, vizând denigrarea publică a judecătorului care a prezidat completul de apel, este dat de faptul că parchetul apreciază că, prin măsurile dispuse la termenul de judecată din apel din 22.04.2015, numai acest judecător a fost incompatibil și lipsit de imparțialitate.

Or, în apel, completul este colegial, fiind compus din doi judecători. Măsurile criticate de parchet nu au fost decise singur de judecătorul considerat incompatibil, ci de ambii judecători ai completului, după consultare.

Dacă ar fi fost întemeiat motivul de incompatibilitate ținând de măsurile dispuse în ședința de judecată (deși nu este), atunci incompatibilitatea ar fi existat pentru ambii judecători membri ai completului, care au dispus împreună respectivele măsuri, deci contestația în anulare ar fi trebuit să susțină că ambii judecători au fost incompatibili și lipsiți de imparțialitate.

Limitarea contestației în anulare numai la pretinsa incompatibilitate a unui singur judecător dintre cei doi care au decis reprezintă o dovadă suplimentară că, prin contestația în anulare, nu se urmărește înfăptuirea justiției, ci defăimarea și hăituirea unui judecător.

În al cincilea rând, trebuie spus faptul că însuși procurorul care a semnat contestația în anulare admisă (doamna procuror Monica DANCUIU) și care, în mod voalat, dar incontestabil, îl acuză pe judecătorul care a prezidat completul de apel de lipsă de imparțialitate în raport cu partea Doina Livia STANCIU, ca urmare a nepromovării la Înalta Curte de Casație și Justiție în urma interviului susținut la Consiliul Superior al Magistraturii cu participarea respectivei persoane, a candidat de mai multe ori pentru a fi promovată ca judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind respinsă.

Următoare situații sunt cunoscute de inculpată (și ulterioare dobândirii de intimata persoană vătămată a calităților de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și de membru de Drept al Consiliului Superior al Magistraturii):

Prin Hotărârea nr. 5 din 25.05.2011 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de casație și Justiție, sub presidența doamnei Doina Livia STANCIU, s-a dat un aviz negativ candidaturii doamnei procuror Monica Erika DANCUIU, întrucât "acesta [candidatul] nu s-a remarcat din punct de vedere profesional, prin date, activități sau preocupări care să-l recomande pentru funcția de judecător la instanța supremă". Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 972 din 14.12.2011 candidatura doamnei procuror în vederea promovării a fost respinsă.

Prin Hotărârea nr. 15 din 25.11.2011 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, sub prezidența doamnei Doina Livia STANCIU, s-a dat un aviz negativ candidaturii doamnei procuror Monica Erika DANCIU, întrucât "acesta [candidatul] nu s-a remarcat din punct de vedere profesional, prin date, activități sau preocupări care să-l recomande pentru funcția de judecător la instanța supremă, în condițiile în care datele enunțate nu conferă selectivitate pentru o atare promovare, aceasta și pentru că nu a evidențiat o contribuție, alta decât cea de participare efectivă". Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 558 din 29.08.2011 candidatura doamnei procuror în vederea promovării a fost respinsă.

Inculpata nu dispune de informații privind participarea la interviurile de la Consiliul Superior al Magistraturii a intimitei persoană vătămată Doina Livia STANCIU, înregistrarea respectivelor ședințe (din 29.08.2011 și 14.12.2011) ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nefiind postate pe site-ul oficial al acestei instituții, din motive pe care judecătorul nu le cunoaște.

În notele scrise depuse la dosarul contestației în anulare a DNA, avocatul judecătorului care a prezidat completul de apel s-a întrebat dacă, pentru un observator exterior, neutru, formularea contestației în anulare, care beneficiază clar intimitei persoane vătămate Doina Livia STANCIU, nu ar putea fi eventual considerată drept o activitate "de remarcat", "alta decât cea de participare efectivă", care "să confere selectivitate" și să o recomande pentru funcția de judecător la instanța supremă, unde promovarea implică participarea doamnei Doina Livia STANCIU, atât ca președinte al Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție (care avizează), cât și ca membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii (care decide).

II.4. Netemeinicia contestației în anulare a DNA din perspectiva pretensei violări a art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului

Întreaga contestație în anulare se întemeiază expres pe pretinsa violare a art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, privind imparțialitatea obiectivă și subiectivă a instanței, fiind indicate și soluții jurisprudențiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Întemeierea contestației în anulare pe art. 6 din Convenția europeană este aberantă și absurdă, acest text nefiind aplicabil *ratione personae* în cauză.

Astfel, art. 6 din Convenția europeană, consacrand dreptul la un proces echitabil, nu are aplicabilitate generală, ci limitată, atât *ratione materiae*, cât și *ratione personae*.

Ratione materiae, cauza soluționată prin decizia de apel împotriva căreia s-a formulat contestația în anulare are natură penală, deci, din acest punct de vedere, art. 6 este aplicabil.

În schimb, în materie penală, art. 6 consacră dreptul la un proces echitabil într-un mod limitat *ratione personae*, și anume unei singure persoane, care este persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni (ceea ce, în dreptul procesual penal român, se traduce prin suspect și prin inculpat). Convenția europeană urmărește să protejeze drepturile individuale în fața riscului de abuz din partea statului, iar în procesul penal cel care riscă abuzuri este acuzatul. Textul spune expres că orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul să fie judecată într-un mod conform garanțiilor din art. 6. De aceea art. 6 din Convenția europeană, în materie penală, este aplicabil *ratione personae* exclusiv acuzatului.

Nici acuzatorul din procesul penal (procurorul), nici alte părți (persoana vătămată) nu sunt titulari ale dreptului la un proces echitabil în materie penală, deci nu se bucură de garanțiile consacrate de art. 6 din Convenția europeană.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în materie penală, art. 6 nu garantează dreptul de a cere începerea unei proceduri de urmărire penală contra unei persoane, dreptul de a obține condamnarea penală a unei persoane, dreptul la "răzbunare privată". Dreptul la un proces echitabil în materie penală

nu include dreptul de a obține acuzarea, judecarea sau condamnarea penală a unei persoane, deci în materie penală dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6, este recunoscut exclusiv în beneficiul persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Orice pretinsă vătămare a dreptului la un proces penal echitabil, susținută de altcineva decât de acuzat, este inadmisibilă, deoarece dreptul nici măcar nu există pentru altcineva decât pentru acuzat, deci textul nu este aplicabil.

Întotdeauna pe terenul Convenției europene se verifică întâi dacă dreptul există (deci, dacă un anumit articol este aplicabil), iar abia după aceea se verifică dacă a existat o ingerință și, în caz afirmativ, dacă ingerința este sau nu justificată, deci dacă a existat sau nu o violare a dreptului. Dreptul individual nu poate să fie însă violat dacă, în prealabil, el nu există pentru persoana care se pretinde victimă.

Prin urmare, conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului o persoană nu are dreptul, pe terenul art. 6 din Convenția europeană, să obțină tragerea la răspundere penală a altei persoane, despre care pretinde că ar fi săvârșit o infracțiune. Altfel spus, în procesul penal, art. 6 nu este sub nicio formă aplicabil persoanei vătămate.

În concret, singura persoană care este titulara dreptului consacrat de art. 6 din Convenția europeană, în calitate de "acuzat", este inculpata. Numai acuzata putea fi vătămată de faptul că instanța care a judecat acuzația în materie penală adusă împotriva ei nu ar fi fost imparțială.

Or, pe de o parte, parchetul, în contestația în anulare, nu susține că judecătorul ar fi fost lipsit de imparțialitate față de inculpată, iar, pe de altă parte, inculpata oricum a fost achitată, deci nici nu s-ar putea pretinde victimă a unei violări a dreptului său la un proces echitabil, incluzând dreptul de a fi judecată de un judecător imparțial.

În contestația în anulare, parchetul susține că judecătorul nu ar fi fost imparțial față de persoana vătămată. Cum pentru partea vătămată art. 6 dimensiunea penală din Convenție nici nu este aplicabil, deci dreptul nu există, în mod logic nu poate exista nicio vătămare a unui drept inexistent.

Singura ipoteză conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în care, în cursul unui proces penal, art. 6 se aplică și altei părți decât acuzatul este aceea în care partea vătămată se constituie și parte civilă, deci în procesul penal, alăturată acțiunii penale, există și acțiunea civilă. Numai în acest caz, art. 6 este aplicabil părții civile, fiind vorba exclusiv despre aplicabilitatea dimensiunii civile a art. 6 din Convenția europeană, relativ la dreptul la un proces civil echitabil.

În cauză însă, nu există parte civilă, deoarece persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă. Procesul a rămas astfel pur penal, nefiind alăturată și o acțiune civilă acțiunii penale. De aceea, procesului îi este aplicabilă exclusiv dimensiunea penală a art. 6 din Convenția europeană, iar nu și dimensiunea sa civilă, cu consecința că singurul titular al dreptului este "acuzatul", adică inculpata.

Din bogata jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului în materie indicăm: Hotărârea din 28.10.1991 (Plen), Cauza Helmers c. Suedia, Cererea nr. 11826/85; Hotărârea din 27.08.1992, Cauza Tomasi c. Franța, Cererea nr. 12850/87; Decizia din 05.04.2001, Cauza Priebke c. Italia, Cererea nr. 48799/99; Decizia parțială din 10.01.2002, Cauza Serraino c. Italia, Cererea nr. 47570/99; Hotărârea din 12.02.2004 (Marea Cameră), Cauza Perrez c. Franța, Cererea nr. 42287/99. Pentru dezvoltări teoretice privind această jurisprudență, a se vedea: Corneliu BÎRSAN, Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole, ed. 2, C.H. Beck, București, 2010, pp. 428-429.

Procurorul s-a aflat într-o confuzie gravă, nescuzabilă, privind aplicabilitatea art. 6 din Convenția europeană, în procesul penal, altei persoane decât celei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

În Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 558 din 29.08.2011, prin care s-a respins candidatura pentru promovare a procurorului care a semnat contestația în anulare, se arată că "lucrările selectate de candidată nu reflectă raportarea la

practica CEDO, iar, atunci când o face, nu indică care [sic!] ar fi rațiunile sau hotărârile CEDO care ar indica o anumită susținere invocată de candidată".

Prin urmare, întrucât art. 6 dimensiunea penală din Convenția europeană nici măcar nu este aplicabil pentru pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului față de altcineva decât față de "acuzat", nu poate exista nicio violare a acestei norme convenționale în forma susținută de parchet, deci contestația în anulare a DNA, prin care se pretinde incompatibilitatea judecătorului este manifest nefondată și trebuia respinsă ca atare.

II.5. Netemeinicia contestației în anulare a DNA din perspectiva pretensei lipse de imparțialitate a judecătorului

În subsidiar, dacă se trece peste inaplicabilitatea în cauză, în forma susținută de parchet, a art. 6 din Convenția europeană, judecătorul nu a fost lipsit de imparțialitate, deci nu a fost incompatibil să participe la judecarea apelului, ceea ce înseamnă că respectiva contestație în anulare a DNA, întemeiată tocmai pe acest motiv, era nefondată.

În primul rând, cât privește afirmațiile făcute de judecătorul care a prezidat completul de apel, cu aproape doi ani înainte de judecarea apelului, în cadrul unui interviu la Consiliul Superior al Magistraturii, care nu are absolut nicio legătură cu cauza, ele au fost generale și au vizat aspecte teoretice, precum și propria caracterizare subiectivă a judecătorului asupra persoanei sale.

Dintr-o discuție pur teoretică referitoare la noțiunea de eroare judiciară nu se poate trage în niciun caz concluzia că, într-o cauză determinată, judecătorul a pornit de la ideea preconcepută că este vorba despre o eroare judiciară și nu a mai fost imparțial. Aceasta ar însemna, într-un mod complet forțat și absurd, că pe baza unei simple discuții teoretice referitoare la eroarea judiciară, acest judecător nu ar mai putea niciodată pronunța o soluție de achitare, deoarece automat ar fi deja dovedit că nu a fost imparțial.

De altfel, pe lângă faptul că discuția de la Consiliul Superior al Magistraturii a avut un caracter pur teoretic, subiectul principal de la care a pornit dezbaterea de idei nici nu a fost eroarea judiciară, ci modul în care acționează un judecător într-un complet colegial, atunci când opinia sa este diferită de a celorlalți membri ai completului. Răspunsurile sunt de bun-simț pentru orice judecător: analizează probele, expune argumentele sale juridice celorlalți doi colegi de complet (ipoteza judecătorului de la instanța supremă), fie îi convinge pe ei că argumentele sale sunt corecte, fie îl conving ei pe judecător că argumentele lor sunt corecte (exact acest lucru înseamnă deliberarea colegială între judecători, după dezbateri), iar, la limită, face opinie separată, ceea ce însă nu este dezirabil să se întâmple foarte des la instanța supremă.

Strict în acest context, ca exemplu, s-a folosit în dezbaterea strict teoretică exemplul erorii judiciare, cu sublinierea că diferența fundamentală de opinii între membrii completului de judecată poate să privească, în egală măsură, achitarea sau condamnarea.

Raționamentul procurorului care a formulat contestația în anulare pe motivul lipsei de imparțialitate este atât de forțat, încât el ar putea fi aplicat fără probleme nu numai în cazul oricărei hotărâri de achitare pronunțate de judecătorul care a făcut afirmațiile teoretice generale, dar și în cazul oricărei hotărâri de condamnare pronunțate de același judecător. Faptul că argumentele procurorului ar putea fi fără probleme utilizate pentru a demonstra pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului în cazul oricărei hotărâri de achitare, respectiv în cazul oricărei hotărâri de condamnare, rezultă că el este complet absurd, neexistând în realitate absolut niciun motiv de îndoială referitor la imparțialitatea concretă a judecătorului, în judecarea concretă a apelului.

De asemenea, faptul că judecătorul care a prezidat completul de apel, într-un interviu la Consiliul Superior al Magistraturii în vederea promovării, unde a fost expres întrebat ce lipsuri are, a arătat că este caracterizat de nerăbdare, pe care a început să o înlăture, nu poate fi decât într-un mod incalificabil considerat o dovadă a lipsei de imparțialitate a aceluiași judecător, doi ani mai târziu, într-o cauză concretă, absolut fără nicio legătură cu respectivul interviu.

Dacă un judecător spune că se caracterizează prin nerăbdare este considerat lipsit de imparțialitate, înseamnă că respectivul judecător este lipsit de imparțialitate în absolut toate dosarele și pentru absolut toate părțile, iar nu într-un singur dosar și doar față de una singură dintre părțile dosarului.

Și acest argument ar justifica absolut orice contestare a imparțialității judecătorului, deci este, la rândul lui, absurd, utilizarea lui de un procuror în justificarea unei contestații în anulare fiind incalificabilă.

În al doilea rând, cât privește măsurile dispuse în ședința publică de judecată (cu repetarea faptului că au fost dispuse în complet colegial, de ambii judecători, iar procurorul de ședință nu a apreciat că ar exista vreun motiv să formuleze cerere de recuzare), este vorba strict de măsuri obișnuite privind judecarea cauzei, care nu dovedesc absolut nicio părtinire și nicio preconcepție referitoare la soluția finală.

Contestația în anulare consideră că judecătorul care a prezidat completul de apel a fost lipsit de imparțialitate și avea prefigurată soluția, pentru următoarele motive:

- a întrebat-o pe apelata inculpată dacă insistă în solicitarea de schimbare a încadrării juridice;
- nu a citat persoana vătămată cu mențiunea dacă formulează plângere prealabilă pentru infracțiunea pentru care se solicită schimbarea încadrării juridice, ci doar a emis o adresă în atenția persoanei vătămate pentru a-și preciza poziția față de cererea apelantei inculpate de schimbare a încadrării juridice;
- nu s-a pronunțat prin decizia de apel asupra cererii de schimbare a încadrării juridice;
- a respins proba solicitată de procurorul de ședință privind stadiul cercetărilor într-un alt dosar, privind o altă persoană.

Niciunul din aceste elemente (deciziile fiind oricum adoptate colegial, de doi judecători) nu dovedește sub nicio formă eventuala preconcepție a judecătorului, deci pretinsa lui lipsă de imparțialitate, întrucât:

- este dreptul și obligația judecătorului să se asigure de voința reală a părților; faptul că președintele completului de judecată a întrebat o parte dacă insistă într-o cerere, fără a încerca să o determine în vreun fel să adopte o poziție într-un sens sau în altul, este o atitudine absolut obișnuită la orice judecător;

- faptul că instanța, în complet colegial, a emis o adresă în atenția persoanei vătămate să-și precizeze poziția față de cererea apelantei inculpate de schimbare a încadrării juridice a dat curs chiar unei cereri exprese în acest sens a procurorului de ședință; procurorul de ședință chiar a precizat expres că nu solicită emiterea unei adrese în sensul prezentei persoanei vătămate (adică citarea acesteia), ci doar o adresă în care persoana vătămată să-și precizeze poziția față de cererea de schimbare a încadrării juridice; prin urmare, instanța a procedat exact conform solicitării procurorului de ședință, iar ulterior, prin contestația în anulare, un alt procuror afirmă că, astfel, judecătorul a dovedit că nu este imparțial, fiind favorabil inculpatei, ceea ce este schizofrenic; oricum, în împrejurările concrete ale cauzei, decizia completului nu putea sub nicio formă să o defavorizeze pe persoana vătămată, prin lipsa citării cu mențiunea dacă înțelege să formuleze plângere prealabilă în raport cu cererea de schimbare a încadrării juridice, în condițiile în care completul i-a adus în scris la cunoștință persoanei vătămate existența cererii de schimbare a încadrării juridice (însuși procurorul care a formulat contestația în anulare afirmă că adresa către persoana vătămată este semnată de judecătorul care a fost considerat incompatibil și că indică faptul că pentru infracțiunea pentru care s-a solicitat schimbarea de încadrare juridică acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate); or, persoana vătămată este, formal-teoretic, cel mai bun jurist penalist al României (este doctor în Drept penal, este fost procuror și actual judecător penalist, este președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție), așa încât, fiind înștiințată de cererea de schimbare a încadrării juridice a apelantei inculpate, cerându-i-se să-și precizeze poziția și fiind informată despre eventuala necesitate a plângerii prelabile, a fost perfect în măsură să adopte comportamentul procesual dorit, fără să fie vătămată în vreun fel de instanță, care nu a defavorizat-o, ci a fost imparțială;

- chestiunea pronunțării sau nu, prin decizia de apel, de completul colegial, asupra cererii de schimbare de încadrare juridică nu are absolut nicio legătură cu pretinsa lipsă de imparțialitate, fiind exclusiv o chestiune de fond, ce nu poate face obiectul unei contestații în anulare;

- respingerea, de completul colegial, a unei probe solicitate de procurorul de ședință, privind simplul stadiu al cercetărilor într-un alt dosar și privind o altă persoană, pe motivul lipsei de concludență, nu poate în niciun caz dovedi o pretinsă lipsă de imparțialitate; este de subliniat faptul că, în aceeași ședință de judecată, completul a respins și cererea de probe a apelantei inculpate, deși aceasta, la termenul anterior, o considera vitală în apărarea sa, deci în niciun caz, în chestiunea încuviințării probelor, completul nu a favorizat inculpata ori defavorizat procurorul.

Și din acest punct de vedere, cu referire la măsurile dispuse de complet pe parcursul judecării apelului, nu există niciun element care să susțină motivul de contestație în anulare privind pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului.

În al treilea rând, în raport cu motivul de contestație în anulare - art. 426 lit. d) teza finală raportat la art. 64 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., este necesar să existe "o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată".

Din contestația în anulare rezultă clar că judecătorul este acuzat că a defavorizat-o pe intimata persoana vătămată, deci că sub acest aspect a fost lipsit de imparțialitate.

Partea procesuală pretins vătămată prin pretinsa lipsă de imparțialitate este, formal-teoretic, cel mai bun jurist penalist al României (este doctor în Drept penal, este fost procuror și actual judecător penalist, este președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție), iar aceasta a cunoscut elementele care dovedesc pretinsa lipsă de imparțialitate (a fost prezentă și a discutat cu judecătorul care a prezidat completul de apel la interviul de la Consiliul Superior al Magistraturii; a primit adresa semnată de exact acest judecător - cunoscând deci participarea lui în completul de apel - prin care i se cerea poziția față de cererea de schimbare a încadrării juridice, dar nu era citată).

Cu toate acestea, partea procesuală pretins vătămată prin lipsa de imparțialitate a judecătorului - deci direct interesată - nu a formulat nici cerere de recuzare, nici

contestație în anulare. Comportamentul procesului al părții pretins lezate de pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului, în contextul teoretic-formal al cunoștințelor profesionale sale de excepție în domeniu, dovedește fără putință de tăgadă nu doar că suspiciunile privind pretinsa lipsă de imparțialitate nu sunt "rezonabile", ci chiar că nu există nici măcar o urmă de "suspiciune", deci imparțialitatea - atât obiectivă, cât și subiectivă - a fost respectată atât în realitate, cât și la nivelul aparențelor.

În consecință, judecătorul care a prezidat completul de apel a fost imparțial la judecarea apelului, deci contestația în anulare a parchetului, justificată pe pretinsa sa lipsă de imparțialitate, a fost complet nefondată.

Solicităm și suspendarea executării Deciziei Penale nr. 1006/17.08.2015 pronunțată în dosarul nr. 3302/2/2015

În temeiul art. 430 Cod proc. pen. solicităm suspendarea Deciziei penale nr.1006/17.08.2015 pronunțată în dosarul 3302/2/2015 până la soluționarea contestației în anulare. Precizăm că apelul are fixat termen la data de 10.09.2015, astfel încât nesuspendarea executării deciziei atacate ar conduce la soluționarea apelului anterior analizării suspiciunilor rezonabile privind imparțialitatea judecătorilor, invocate prin prezenta contestație în anulare. Acest lucru ar conduce la violarea dreptului subsemnatei la un proces echitabil.

Precizăm și faptul că soluția suspendării se impune în prezenta cauză având în vedere și faptul că aceasta nu ar afecta vreo măsură dispusă de instanță prin decizia atacată, deoarece singura consecință a anulării hotărârii instanței de apel este rejudecarea apelului. În cauza noastră, acest lucru s-a făcut însă de judecători asupra cărora planează suspiciuni rezonabile privind lipsa de imparțialitate, motiv pentru care, în vederea prevenirii unei violări grave a drepturilor omului, se impune suspendarea Deciziei penale nr.1006/17.08.2015 pronunțată în dosarul 3302/2/2015 până la soluționarea prezentei contestații în anulare.

REZULTĂ CLAR CĂ, ACCEPTÂND ÎN MOD NEECHIVOC SĂ FACĂ PARTE DINTR-UN COMPLET DE JUDECATĂ CARE NU RESPECTĂ PRINCIPIILE CONTINUITĂȚII ȘI REPARTIZĂRII ALEATORII, ÎN URMA SUSTRAGERII

DOSARULUI DE LA COMPLETUL LEGAL ÎNVESTIT, ȘI PRONUNȚÂND O SOLUȚIE COMPLET ABSURDĂ, CEI DOI JUDECĂTORI CARE AU ADMIS CONTESTAȚIA ÎN ANULARE A D.N.A. AU FOST COMPLET LIPSIȚI DE IMPARȚIALITATE, DEFAVORIZÂND-O ÎN MOD MANIFEST PE INCULPATĂ ȘI FAVORIZÂND ÎN MOD MANIFEST D.N.A. ȘI PERSOANA VĂTĂMATĂ. LIPSA DE IMPARȚIALITATE ATRAGE INCOMPATIBILITATEA LOR, CEEA CE FACE ADMISIBILĂ ȘI ÎNTEMEIATĂ CONTESTAȚIA ÎN ANULARE FORMULATĂ DE INCULPATĂ ÎMPOTRIVA DECIZIEI PRONUNȚATE DE CEI DOI JUDECĂTORI DE ADMITERE A CONTESTAȚIEI ÎN ANULARE FORMULATE DE D.N.A.

Probe: solicităm încuviințarea probei cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei si mai solicitam:

1. Adresa de la posta militara sau orice alta institutie care a transportat dosarele 22674/3/2014 fond, 22674/3/2014 apel si 3302/2/2015 contestatie in anulare din care sa reiasa
 - **NUMELE CURIERULUI**
 - **ORDIN DE DEPLASARE A CURIERULUI**
 - **LISTA DE INVENTAR CAND AU PLECAT DOSARELE**
 - **LISTA DE INVENTAR CAND S-AU INTORS DOSARELE**
2. Adresa de la inspectia judiciara din care sa reiasa:
 - **CINE SEMNEAZA PENTRU PRIMIREA FIZICA A DOSARELOR**
 - **LA CINE AU AJUNS EFECTIV DOSARELE**

Prezenta contestație în anulare este redactată și depusă în 3 exemplare, dintre care unul spre a se returna cu viza instanței.

RARINCA MARIANA

NU CUNOSC MOTIVAREA DECIZIEI, DAR IN PRESA S-A ARATAT CA INSTANTA DE APEL NU A FOST IMPARTIALA SI M-A FAVORIZAT DEOARECE S-A SUBSTITUIT JUDECATORULUI DE CAMERA PRELIMINARA SI A FACUT APRECIERI FAVORABILE MIE, PRIVIND NELEGALITATEA URMARIRII PENALE SI A PROBELOR.

DACA??? ESTE ADEVARAT, ESTE O DOVADA SUPLIMENTARA A LIPSEI DE IMPARTIALITATE A JUDECATORILOR CARE AU SOLUTIONAT CONTESTATIA IN ANULARE INTRUCAT ACEST MOTIV NU A FOST INVOCAT DE DNA IN CUPRINSUL CONTESTATIEI IN ANULARE. INSTANTA S-A PRONUNTAT PE CE NU S-A CERUT DOVADA CA AVEAU SOLUTIA PRECONCEPUTA SI CA NU AU FOST IMPARTIALI.